

ಈ ದಿನವೂ ನೆಮ್ಮದಿಯಾಗಿ ತಾಯಿ, ಮಗಳು ಕಾಂಪೌಂಡಿನಲ್ಲಿರುವಾಗ ಆ ನೆಮ್ಮದಿಯನ್ನು ನುಂಗುವಂತೆ ಆ ವ್ಯಕ್ತಿ ಪ್ರವೇಶಿಸಿದ. ಬೆನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಬಾಗಿಕೊಂಡು, ತಲೆಗೆ ದಟ್ಟಿ ಸುತ್ತಿಕೊಂಡು, ಬಿಳಿದೆನ್ನುವ ಧೋತರ ತೊಟ್ಟು, ಗಂಜಿ ಅಂಗಿ ತೊಟ್ಟು ಅದೇ ಶಿವಣ್ಣ ತನಗೆ ಬೇಕಾದ ಸೊಪ್ಪು, ಹೂವು ಆರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲೆಂದು ತನ್ನ ಚೀಲದ ಸಮೇತ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷನಾದಾಗ ಗಂಗೆ ಗಲಿಬಿಲಿಯಿಂದ ಅವನನ್ನು ನೋಡಿದಳು.

‘ಯಾಕೆ ಗಂಗಾ... ಹಾಂಗೆ ನೋಡ್ತೀ ಕ್ಕೆ ಹತ್ತಿ...? ನಾ ಬಂದುದು ನಿಮಗೆ ಸೋಜಿಗ ಆತೇನು...? ಯಾರೊ ಅಂದ್ರು ಈ ಬಂಗ್ಲೀಲಿ ಒಳ್ಳೊಳ್ಳೆ ಔಷಧಿ ಗಿಡಗಳಿವೆ ಅಂತ... ಅದೇ ಹದ್ದಂಡು ಹೋಗಾಮಾ ಅತ್ತೈಸಿ ಬಂದಿ...’

ಅವನ ವಿವರಣೆಗೆ ಗಮನ ಕೊಡದೆ ಅವಳೆಂದಳು.

‘ನಿನ್ನ ಸಂಗ ನಂಗೆ ಮಾತಾಡ್ತೀಕ್ಕುಂಟು...’ ಎಂದು ಉಪಾಯವಾಗಿ ಮಗಳನ್ನು ಮನೆಯೊಳಗೆ ತಿಂಡಿ ಆಸೆ ತೋರಿಸಿ ಕಳುಹಿಸಿಬಿಟ್ಟಳು.

‘...ಛಲೋ ಆತು ನೋಡು...! ನನ್ನಂತ ಹಳೇ ಗಂಡನ ಸನಿಹ ನಿನ್ನಂತ ಚೆಲುವಿ ಮಾತಾಡೋ ಪ್ರಸಂಗ ಬಂತೇನಾ...?’ ಎನ್ನುತ್ತಾ ಯಾವುದೋ ಸೊಪ್ಪನ್ನು ಕಿತ್ತು ಮೂಸಿ ಪರಿಚ್ಛೆ ಮಾಡತೊಡಗಿ ‘ಹೇಳು... ನಿನ್ನ ಸನಿಹ ಮಾತಾಡೂದಂದ್ರ ನಂಗೂ ಮಜಾ ಬರೆತ್ತಿ... ಏನಾದ್ರೂ ತೊಂದ್ರಿ ಅದೇನು...? ನೀನಿರೋ ಬಂಡಿಖಾನೆ ಖಾಲಿ ಮಾಡ್ತೀ ಯಾರಾದ್ರೂ ತಗಾದೆ ಮಾಡ್ತೀ ಹತ್ತಾರೇನಾ...? ಹಂಗೆನಾರ ನಿನಗ ತೊಂದ್ರಿ ಇದ್ರೆ ನನ್ನ ಕೂಡ ಊರಿಗೆ ಬಂದ್ವಿಡು... ನಾ ನಿನ್ನ ಕರೊಂಡು ಹೋಗ್ತೀ ತಯಾರಾಗೇ ಅದೇನಿ...’

‘ನಿನ್ನ ಸಹಾಯ ನನಗೇನೂ ಬ್ಯಾಡಾ... ವಿಷ್ಯ ಅದಲ್ಲ...’ ಎಂದು ಅವನನ್ನೇ ಗಮನಿಸುತ್ತಾ ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚದೆ ನಿಂತಳು. ಈ ಏಳು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಈ ಮನುಷ್ಯ ಹೆಂಗೆ ಬಾಗಿ ಹೋಗಿದಾನೆ! ಆದ್ರೂ ಆರೋಗ್ಯಕ್ಕೇನೂ ಕುಂದಿಲ್ಲ. ಗಟ್ಟಿ ಮುಟ್ಟಾಗಿಯೇ ಇದಾನೆ. ವೈದ್ಯದ ನೆವದಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿ ತನಗೆ ಬಳಿಯೇ ಇದ್ದು ಹದ್ದಿನಂತೆ ಆಗಾಗ ಚುಚ್ಚಿ ತಿನ್ನುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡ್ತಾ ಇರ್ತಾನೆ. ಬಿಳಿ ಕೂದಲು ತುಂಬಿಕೊಂಡ ಈ ಮುದಿ ಮುಖದ ಕಣ್ಣು ದ್ವೇಷದ ಕಿಡಿ ಸುರಿಸುತ್ತಿರುತ್ತೇ!

‘...ಅದ್ಯಾಕೆ ನನ್ನ ಮಾರಿ ಹಾಂಗೆ ನೋಡ್ತೀ ಹತ್ತೀ ಗಂಗಾ... ಯಾನಾರ ತಪಾಸಣೆ ಮಾಡ್ತೀ ಯಾನಾ...?’

‘ನನ್ನ ಕಣ್ಣಲ್ಲಿನ ನೀರು ಅಳ್ಳಿಸ್ತೀ ಬೇಕಾದ್ರು ನಿನ್ನ ಮುಖದಲ್ಲಿದೆ’

‘ಒಗಟು ಬ್ಯಾಡ... ಅದೇನು ಹೇಳ ಬೇಕಂತಿಯೋ ಅದನ್ನ ನೇರ ಹೇಳಬಿಡಲಾ...’

‘ನೀನು... ಈ ಮೈಸೂರಿನಾಗ ನನ್ನ ಮೊದಲ ಸರ್ತಿ ನೋಡಿದಾಗ, ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಅನುಮಾನ ಇಟ್ಟೆಸಿ ನೋಡ್ತೀ... ನನ್ನ ಕೂಸಿನ ತಂದಿ ಬಗ್ಗೆ ನಿಂಗೆ ಕುತೂಹಲ ಮಸ್ತ ಇತ್ತು... ಆದ್ರೆ ನೀನಾಕೆ ನನ್ನ ಕೊಲ್ಲಲಿಲ್ಲ...? ಆಗ ನೆಟ್ಟಗಿತ್ತಿತ್ತು... ಒಮ್ಮೆಗೇ ಕೊಂದು ಹಾಕದೆ ಹೀಗೆ ಸದಾ ಸ್ವಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪ ಕೊಲ್ಲಾಕೆ ಏನಾದ್ರೂ ನೆವ ಮಾಡಿ ನನ್ನ ಸಮೀಪ ಬ್ರೀಡೆ... ನನ್ನ ಬದ್ಲಾಗಿ ನನ್ನ ಸಮೀಪದೋರ್ ಕೊಲೆ ಮಾಡಾಕೆ ಕಾಣದ ಹಾಗೆ ಬಲೆ ಒಡ್ಡಿದ್ಲೀ... ಯಾವ ಪೊಲೀಸ್‌ಪುನೂ ನಿನ್ನ ಹಿಡಿಲಾಗದಂತೆ ಉಪಾಯವಾಗಿ ಕೊಲೆ ಮಾಡ್ತೀ... ಹಿಂಗ್ಯಾಕೆ ಮಾಡ್ತೀ...? ನೀ ಹೇಳಿದ ಹಾಂಗೆ ನಾನು ನಡ್ಕೊಂತೀನಿ... ನೀನು ನನ್ನ

ಗಂಡ ಅಂತ ಯಾರೂ ಹೇಳಬ್ಯಾಡ ಅಂದಿ... ಅದಕ್ಕೂ ಒಪ್ಪಿ ನಡೀತಿದೀನಿ... ದಿನಾ ನೀನು ಸನಿಹಕ್ಕೆ ಬಂದ್ರೂ ಯಾರೂ ನೀನೇ ನನ್ನ ಗಂಡ ಅಂಬೋದು ತಿಳಿದ್ಯಾಗ ಮಾಡೀನಿ... ಆದ್ರೂ ನನ್ನ ದಿನಾ ಸಾಯಿಸ್ತು... ಅವಂಗೆ ಇಷ ಇಕೌತಿದೀಯೆ. ಅವನ ಜೀವ ನಿನ್ನ ಕೈಯಾಗ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದೀಯೆ...! ಅವಂಗೂ ನೀನೇ ನನ ಗಂಡ ಅಂಬೋದು ಅನುಮಾನ ಸಹ ಬಂದಿಲ್ಲ...’

‘ಅವ... ಅವನ್ನ ಕೊಚ್ಚಿ ಹಾಕಿ ಬಿಡಬೇಕಿತ್ತು...! ನಾನಾಗೂ ಹೊತ್ಲೆ ಅನ್ನನ್ನ ಕೊಲೆ ಮಾಡ್ತೀ... ಅದ್ಲೆ ತಿಳ್ಯಾ...!’ ಎಂದ ಮಹಿಷಾಸುರನಂತೆ ಮುಖ ಕ್ರೋಧದಲ್ಲಿ ವಿಕಾರ ಮಾಡಿಕೊಂಡು.

‘ಕೊಂದ್ ಹಾಕಬೇಕಿತ್ತು!’ ಎಂದಳು ಅತಿಯಾದ ಕೋಪದಿಂದ, ‘ಆಗ ನೀನು ಜೈಲಿಗೆ ಹೋಗೋದ ನೋಡಿ ನಾನು ತೃಪ್ತಿಪಡ್ತಿದ್ದೆ...! ಆದ್ರೆ ನೀನೀಗ ಕೊಲ್ಲಾ ಇದ್ರೂ... ಜೇಲಿಗೆ ಹೋಗಾ ಹಂಗಿಲ್ಲ...!’

‘ನಾನೆಲ್ಲಿ ಕೊಲೆ ಮಾಡ್ತಿದೀನಿ...? ಅವನ ಆರೋಗ್ಯ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಿದೀನಿ...’ ಎಂದ ಶಿವಣ್ಣ ರೇಗಿದ. ‘ಕೇಳು, ಇವ್ವಿಗೆ ಅದೆಷ್ಟು ಛಲೋದಾಗಿ ಮದ್ದು ಮಾಡಿಕೊಡ್ತೀನಿ... ಬಂಗಾರದ ರೇಖು, ಮುತ್ತಿನ ಭಸ್ಮ, ಬಾದಾಮಿ, ಆಕಳ ತುಪ್ಪ, ಕೇಸರಿ ಇಂತದ್ದಲ್ಲಾ ಬೆರೆಸಿ ಲೇಹ್ಯ ಮಾಡಿ ಕೊಡ್ತೀನಿ... ಬ್ಯಾರೇವ್ವಿಗೆ ಹೀಂಗೆ ಔಷಧಿ ಮಾಡಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದ ಸಾವಾರು ರೂಪಾಯಿ ಗಳಿಸ್ತಿದ್ದೀ... ನಾನಾದ್ರೂ ಈಗ ಏನೂ ಹಣ ಕೇಳ್ತೀ... ನಾ ಕೊಡೋ ಔಷಧಿ ಇಲ್ಲಿದ್ದ ಆತ ಈ ವ್ಯಾಳ್ಯಾಗ ಶಿವನ ಪಾದ ಸೇರಿದ್ದ... ಅವ್ವಿಗೆ ಮನಸ್ಸಿನಾಗೇ ಇಷ ಐತೆ...! ಅದೇ ಎಂಥಾ ಒಳ್ಳೆ ಔಷಧಿ ತಿಂದ್ರೂ ಬ್ಯಾನೆ ಬಿಟ್ಟಿಲ್ಲ...!’

‘ನೀ ಔಷಧ ಯಾನು ಕೊಟ್ಟೋ ಯಾರು ಕಂಡಿದಾರೆ...! ನೀ ಕೊಡೋ ದವ ಅವನಿಗೆ ಇಸ ಆಗ್ತೀ.’

‘ಪಾಪದ ಕೆಲ್ ಮಾಡಿದೋನ್ನ ಸಿವ ಸೈತ ಬ್ಯಾಗ ಕರಸ್ಕೋಳಲ್ಲ ಬಿಡು...! ನರಳ್ಳಿ ನರಳ್ಳಿ ನರಕ ತೋರಿಸ್ತಾನ... ಹೇಡಿ ಮನುಷ್ಯ ಅದಾನವ...’

‘ಹಂಗೆ ಹೇಳ್ತೀ... ಅಷ್ಟೇಯೆ... ಅಷ್ಟಿಂದ ವಸೂಲಿ ಚನ್ನಾಗಿ ಮಾಡ್ಕೊಂಡಿದೀ ನೀನು...’

‘ಅಷ್ಟೇನು ಕೊಟ್ಟಾನು ನಂಗೆ...! ಅವನಾಶವ ಏನೈಯ್ಯಿ...? ನಂಗೆ ಮಾಡಿರೋದು ಅನ್ನೇಯನೇ ಅವು ಕೊಟ್ಟಿರೋದು...! ನಾನು ಜೀವನದಾಗ ಯಾರೂ ಅನ್ನೇಯ ಮಾಡಿಲ್ಲ... ನಂಗೆ ಮೋಷ ಮಾಡ್ಕೋರ್ಯೂ...! ನೀನೂ ನನ್ನ ಮ್ಯಾಗೆ ಪ್ರೀತಿ ಇಡ್ತೀಲ್ಲ... ಯಾಕಂದ್ರೆ ವಯಸ್ಸಾದೋನು... ಛಲೋ ರೂಪಾ ಇಲ್ಲ... ಆದ್ರೂ... ಪ್ರಾಮಾಣಿಕವಾಗಿ ನಿನ್ನ ಕಾಳಜಿ ಇಟ್ಟೊಂದಿಷ್ಟಿ... ನಾನು ಶತ ದಡ್ಡ ಇರ್ದೊಂದು... ಆದ್ರೆ ಮನಸ್ಸಿನಾಗ ಇಷ ಇಲ್ಲ... ಹಂಗೆನಾಗಿ ನಾನು ಆರೋಗ್ಯ ಕೆಡಸ್ಕೊಂಡಿಲ್ಲ... ಇಲ್ಲದ ಬ್ಯಾನಿ ಇಲ್ಲ... ಸತ್ಯ, ಧರ್ಮದ ತೃಪ್ತಿ ನನಗಿದೆ...’

‘ಹೌದ್ದಾಡು... ನೀನು ದ್ಯಾವೇ ಇದ್ದೀ...’ ಪರಿಹಾಸದಿಂದ ಹೇಳಿದಳು.

‘ಆದ್ರೆ ನಾನು ಪಾಪದ ಕೆಲ್ ಮಾಡ್ತಾಕೆ... ನನ್ನನ್ನಾಕೆ ಬಿಟ್ಟು ಬಿಡಲೊಲ್ಲೆ...?’ ಅವನು ನಕ್ಕು ‘ಮಾಡಬಾರದ ಕೆಲ್ ಮಾಡಿ, ಊರಿನ ಕಡೆ ಬರ್ಲಿಕ್ಕೆ ಮುಖ ಇಲ್ಲೆ... ಇಲ್ಲೇ ಒಬ್ಬಾಕೀನೇ ಕಷ್ಟಪಡ್ತಿದೀಯೆಲ್ಲಾ... ನಿನ್ನ ಕಂತ್ರೆ ನಂಗೆ ಕರುಣೆ ಬಂತು... ಅದಕ್ಕೇ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದೆ... ನಿನ್ನ ಕರೊಂಡು ಹೋಗೋಣಂತ...!’

‘ನಿನಗಷ್ಟು ಕರುಣಾ ಇತ್ತಂದ್ರೆ ಪುನಃ ಊರಿಗೆ ಒಂಟೊಣು... ನಾನು ನೆಮ್ಮದಿಯಾಗಿರ್ದೇಕಂದ್ರೆ ಇದೊಂದೇ ಸಹಾಯ ನೀನು ಮಾಡ್ತೀಕು... ನನ್ನ ಕಣ್ಣಿನ ಎದ್ದಿಗೇ ನಿಂತು ಚುಚ್ಚುತ್ತಾ ಇದ್ರೆ ನಾ ಹ್ಯಾಂಗ ಸುಖ ಕಾಣ್ತೀ...? ನೀನು ಹೋಗಿ ಬಿಡು... ಇದ ಹೇಳಕಂತ್ರೆ ನಾನು ಕಾದಿದ್ದೆ... ನೀನು ಬಂದಿ... ಈಗ ಊರಿಗೆ ಹೋಗಿ ಬಿಡು...’

‘ಹಂಗೆ...! ಹೊಂಟೆ...’ ಎಂದು ನಗು ಮುಖ ಹಾಕಿಕೊಂಡು, ಖಾಲಿ ಚೀಲ ಭುಜಕ್ಕೆ ಏರಿಸಿ ಹೊರಟುಬಿಟ್ಟ. ಅವನ ಕಾಲಡಿಯ ಮಣ್ಣು ಹುಡಿ ಹುಡಿಯಾಗಿಬಿಟ್ಟಿತು!

* * *

13

ಶಿವಣ್ಣ ತುಕ್ಕು ಹಿಡಿದ ಆ ದೊಡ್ಡ ಗೇಬುಗಳ ಆಚೆ ಕಾಲಿಟ್ಟು ನಂತರ ಕಣ್ಮರೆಯಾಗುವ ತನಕ ಅವನನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತ ಮೈ ಇರವನ್ನೇ ಮರೆತು ನಿಂತು ಬಿಟ್ಟಿದ್ದಳು ಗಂಗೆ. ‘ಅವನ ಕಾಲಿನ ಅಡಿ ಸತ್ತ ನಾಲಾರು ಇರುವೆಗಳೂ ಸಾಯುವ ಮುಂಚೆ ಅವನನ್ನು ಕಚ್ಚಿ ಅವನಿಗೆ ಉರಿ ಬರಿಸಿಯೇ ಸಾಯ ಬೇಕು...! ಅವಳಿಗೆ ಅಂತಹ ಸಿಟ್ಟು ಅವನ ಮೇಲೆ. ಬಂಗ್ಲೀಗೇಕೆ ಬಂದನಿವ...?’

ಅಣಬೆ

ಮಳೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ ಎಂಬ ಹವಾಮಾನ ಇಲಾಖೆಯ ಪ್ರಕಟಣೆಯನ್ನು ಲೆಕ್ಕಿಸದೆ ಕೊಡೆ ಹಿಡಿದು ನಿಂತಿವೆ ಅಣಬೆಗಳು!

★ ವಿ. ಪುಗಲೇಂದಿ

ವಿಜಯ